

1748.

1. Brooker, Henricus: Selectae observationes forenses.
2. Brooker, Henricus: De processu inquisitorio in
iudicio instans visitato.
3. Buderus, Christianus Gottlob: Programma: De feudis
in Romanis ad 2 F 33 § 1. et 2 F. 40; quo
Gustavus Puncti Krensteri . . . Dissertationem inaug.
in dicit.
4. Buderus, Christian Gottlob: De operis Burgensium.
5. Engen, Jo. Rudolphus, Fac. jur. Decanus: De ratione operis
in libro Dominio Describendi. Programma, inaug. Dispu-
tationi Corol. Const. Viti. Ruckeri praemissum. . .
6. et Engerius, Jo. Rudolphus: De poenis in tutore petendo
negligentiam. 2 Saempl.
7. Engerius, Jo. Rudolphus, Fac. jur. forensium.
Programma, inaug. Disputationi a Joan. Schloff Storckis habendae
praemissum.

1748

8. Heilingius, Joannes Tacobus: De ritibus conferendae
pacis.
9. Heimburgius, Fr. Casp.: De spoliis universitatis.
10. Heimburgius, Fr. Casp.; Fic. jur. prototenus: Programma:
9. De judicato anomalo in clausula remota appellata
Lionis rescripto edita conspicuo, Dissertationi in auct.
Secretis Ludovici Caroli Schmittii. -- praemissum
11. ^{9. 10.} Hoffmannus, Joannes Ludew.: De motis Germanorum coercenti
milesibus accusatores. 2. Quaeft.
12. Palgius, Christianus Fredericus: De divisione logica
non semper per membra contradictorie apposite
formanda.
13. Ravensburgius, Fr. Justus: De pignore in re aliena
constituto ejusque effectibus diversis

1748.

14. Stockius, Dr. Amishianus: De vienis humani fabrica
et fundamento lethalitatis violentarum caudati visceris
caesionum.

15. Frantmann, Gollub Fritavian Amannus: De remediis
abbreviandi processum judiciorum.

g. 58 mm. 27.

21. 02

A. 80.

DISSERTATIO
INAUGVRALIS IVRIDICA
DE

1748,9

10

SPOLIO VNIVERSITATIS

QVAM
DIVINIS AVSPICIIS

SVB PRAESIDIO
IO. CASP. HEIMBURGII D.
CONS. AVL. SAX. IVR. CAN. PROF. CVR.
PROV. ASSESSORIS NEC. NON FAC. IVR.
ET SCABIN. COLLEG. ORDINARIJ
FAC. IVR. H. T. DECANI.

PRO LICENTIA
SVM MOS IN VTROQVE IVRE HONORES
CONSEQVENDI

DIE XII. IVN. M D CC XLVIII.

H. L. Q. G.

ERV DITORVM DISQV ISSIONI SVBMITTIT
AVCTOR

GVILIELMVS ERNESTVS KREVS LER
IENENSIS.

IENAE LITTERIS FICKELSCHERRIANIS.

DISSERTATIO
IN VAGRALIS IURIDICA
DE

SPOLLO
UNIVERSITATIS

DIVINIS ASPICIS

SUB PRÆSIDI

IO. CASP. HEMMBURGII D.

CONS. AUL. SAC. IUR. CAN. PROF. ORB.
ET SOCIUS COLLEGII ORDINARIJ

ET IUR. H. T. DOCT.

PRO LICENTIA

AD VITÆ HONORES
CONFERENDI

IN IURIS PRAESENTIA

H. L. G. C.

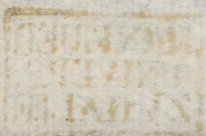
REACTORUM DISPOSITIONE ADMITTIT

A. V. T. O. R.

GUILLIELMUS ERNESTVS KRÄSSLER

LEHNENS.

IN IURIS PRAESENTIA

A MONSIEUR

MONSIEUR
CHARLES ALEXANDRE
KALB
SEIGNEUR DE KALBSRIETH

ET CONSEILLER DE LA CHAMBRE DES
FINANCES DE LA SERENISSIME MAISON
DUCALE DE SAXE - WEIMAR.

A MONSIEUR

MONSIEUR

CHARLES ALEXANDRE

K A L B

SEIGNEUR DE KALBSREUTH

ET CONSEILLER DE LA CHAMBRE DES

COMPTES DE LA SEINE

DUCALE DE SAXE - WEIMAR

PAR LE MOYEN DE LA POSTE

DE LA SEINE

LE 10 JANVIER 1783

MONSIEUR,

L'accueil favorable dont Vous avez
toûjours honoré mon cher Pere, & la
bonté avec laquelle Vous avez bien
voulu recevoir mes très humbles
obéiffances, ont fait une impressïon

) 3

toute

toute particuliere sur mon esprit. Cela
a été de beaucoup augmenté par la
connoissance particuliere qu'ont tant
de gens de Votre merite personnel,
& par les applaudissements univer-
sels qui Vous font donnés dans l'exer-
cice d'une charge importante, à la-
quelle Vous faites un grand honneur.
Tout le monde a connu la prudence
singuliere de notre Serenisime Sou-
verain de glorieuse memoire dans
le choix de ceux qu'il prenoit à son
service, & chacun fait de quelle ma-
niere Vous avez répondu à ses loua-
bles

bles deffeins. Vous me permettez,
MONSIEUR, d'ajouter à cela les
louanges que Vous recevez de ceux
qui ont le bonheur de Vous appro-
cher; en effet Votre abord gracieux
Vous gagne le cœur des Grands &
des petits. Comme j'ai toujourns sou-
haité de faire éclatter ces sentiments
de la haute estime que j'ai pour un
homme si illustre, il me fera permis
d'embrasser l'occasion qui se presente
de la Dissertation inaugurale que je
publie aujourd'hui. Agréez donc,
MONSIEUR, qu'en Vous consacrant

ce

ce petit ouvrage, j'ose Vous assurer
publiquement de mes tres humbles
respects, & Vous temoigner ma par-
faite reconnoissance, & la profonde
veneration avec laquelle je ferai
toute ma vie,

MONSIEUR,

Votre très humble, très obéissant
& très respectueux serviteur.

GUILLAUME ERNESTE KREUSLER.

Conspectus Dissertationis.

I. DE DEIECTIONE VI FACTA.

- §. I. II. III. IV. et V. Praetor de possessione et speciatim circa deiectionem de possessione rerum immobilium, incorporalium et mobilium, quatenus hae immobilium sunt accessiones, varia sanxit.
- §. VI. VII. VIII. IX. X. et XI. Haec deiectio iure naturali Pandectarum et Codicis est delictum, et quidem verum, in plerisque speciebus, magis ad priuatum, quam publicum crimen accedens, cuius deicientes, mandatarii, mandantes et ratihabentes rei sunt.
- §. XII. Obligat ad omne damnum deiecto sarcendum.
- §. XIII. et XIV. Ergo ad rem, de qua quis deiectus, cum fructibus perceptis et percipiendis nec non expensis, restituendam.
- §. XV. et XVI. Deiectio a pluribus facta, iure naturali, singulos ad damni reparationem in solidum obstringit, eiusque alia est ratio, ac promissionis a pluribus factae.

)(

§. XVII.

- §. XVII. et XVIII. Actionem tamen ius naturae tunc modo aduersus singulos in solidum largitur, si correi delicti soluendo non sunt.
- §. XIX-XXVII. Quae doctrina, Romano iure, ex nonnullorum sententia, obtinet; aliis indistincte aduersus singulos actionem in solidum concedentibus, quibus nos adfipulamur.

II. DE SPOLIO.

- §. XXVIII. Descriptio spolii
- §. XXIX. Spolium etiam sine dolo committi potest.
- §. XXX. et XXXI. Iure Canonico est delictum. Cui non obstat, quod sine dolo spolium detur.
- §. XXXII. Quaestio, an detur iure canonico spolium rei mobilis, quod ad theoriam, rectius negatur. Sed aliud vsu fori obtinet.
- §. XXXIII. Spolii deiicientes, mandantes, ratihabentes et rem a spoliatore recipientes rei sunt.
- §. XXXIV. Spolium est verum crimen, priuato tamen delicto in multis casibus magis, quam publico simile.
- §. XXXV. XXXVI. et XXXVII. Plures ergo si spolii quacunque ratione sunt participes, singuli ad farciendum damnum et consequenter ad restitutionem rei, cum fructibus

bus perceptis et percipiendis nec non expensis, in solidum, tenentur.

III. DE SPOLIO VNIVERSITATIS.

- §. XXXVIII. Vniuersitatis Descriptio.
- §. XXXIX. Vniuersitas est societas ideoque personae vice fungitur.
- §. XL. Varia igitur personae praedicata in eam cadunt.
- §. XLI. Vniuersitas quidem est persona mystica, mente carens, ex qua causa Ulpianus ipsi voluntatem negasse videtur.
- §. XLII. Sed quia homines, quibus constat vniuersitas, mente sunt praediti, non sine ratione illi tribuitur voluntas.
- §. XLIII. Igitur dolus in eam cadit.
- §. XLIV. Nec non culpa.
- §. XLV. Et consequenter delicti capax est.
- §. XLVI. Si omnia vniuersitatis membra factum illicitum dolo vel culpa committunt, tota vniuersitas delicti rea fit.
- §. XLVII. Si plerique de vniuersitate consulto animo parandum aliquid per maiora decernunt, tota vniuersi-

※ (o) ※

tas delictum commisisse videtur. Sed verius est, eos modo delicti reos fieri, qui assensum praebeuerunt.

§. XLVIII. Vniuersitas, si omnia eius membra in delictum consenserunt, ad damni reparationem recte conuenitur; non vero, si ex plurium suffragio crimen admissum; quamuis hos vno libello complecti, laesus non prohibeatur.

§. XLIX. Spoliatus ab vniuersitate, ex omnium vniuersitatis membrorum consensu, aduersus singulos de damno in solidum iure agit. Plures ex vniuersitate si spoliium admiserunt, aduersus singulos ex his, qui in crimen consenserunt, actione in solidum experiri, laesus non impeditur. Reliquos autem, qui se participes facti illiciti non fecerunt, nulla tenet actio.

§. L. Adduntur binae sententiae dissertationis argumentum illustrantes.

§. I. Quae

§. I.

quae de spolio iure Canonico
praecipuntur, ea magna ex
parte iuri Quiritium originem
debere, nemo inficiabitur.

Igitur ut Romanorum placita, quae ad disserta-
tionis nostrae argumentum rite perquirendum
spectant, ante omnia expendamus, operae pre-
tium est.

§. II.

Quod varia facta, quae possidentium
commodis officere queunt, suis praetor edictis

A

com-

complexus sit, quodque ea, vt recte obseruat SIGONIVS a), iudicium cognitioni ordinarie non commiserit, sed sibi potius reseruauerit, res est satis nota ac peruulgata.

§. III.

Inter alia de rei immobilis possessione et vt eadem per vim deiectus restitueretur, speciatim cauit, prodiditque remedium, quod Digestorum iure b) interdictum, in Basilicis c) παραγγελια, νόμιμα παραγγέλματα, in codice Theodosiano d) actio momenti et celeris reformationis adpellatur. Et quidem ad rem immobilem et incorporalem, solo inhaerentem, vt hoc interdictum vnice pertineret, eundem voluisse ex *L. 1. D. de vi et vi arm. L. 9. §. 1. cod. tit.* satis liquet.

§. IV.

a) *de iur. ant. pop. Rom. part. 2. cap. 16.* SCHVLT. *iurispr. anteiustin. in not. ad tit. 6. lib. 5.* PAVLLI *sent. in prooem. C. VI. C. lib. 5. c. 17.*

b) *Tit. D. de interd.*

c) *Lib. 58. tit. 14.*

d) *L. f. vnde vi et L. 5. de den.*

quae in fundo domoue, de cuius possessione restituenda agitur, deiectionis tempore fuerunt, interdicto de vi et vi armata peti omnino posse. Rationem huius responsi reddere difficile non est. Quodsi enim de possessione soli et rerum mobilium, quae in illo sunt, simul et vno actu deiectus, illud interdicto vnde vi, has vero actione furti vel vi bonorum raptorum persequi iuberetur: certe id ab aequitate, qua quidem Praetoris hac in re prouidentia nititur, profus alienum foret. Siquidem plures actiones, in quibus idem procedendi ordo seruari nequit, plures non solum libellos, sed et plures probationes postulant. Fac ergo, quod de solo et rebus mobilibus, quae in illo deiectionis tempore fuerunt, vna actione experiri deiecto non liceat: fane ex vno facto pluribus actorem implicari litibus et sic sine causa onerari, oppido manifestum est. Quibus positis facile intel-

intelligitur, res mobiles, quae in solo deiectionis tempore fuerunt, e regula §pho (IV.) tradita iure meritoque eximi.

§. VI.

An haec deiectione naturali iure in numerum delictorum referatur? inquirendum. Et putem omnino: deiectione enim in tali facto consistit, quo quis possessorem re soli, propria expellit auctoritate et sic ea, quae ad magistratus officium et potestatem pertinent, sibi vindicat. Quemadmodum autem eiusmodi actus ad evertendum ciuitatis nexum directo tendit: ita quin ad classẽ factorum illicitorum referatur, non est dubitandum.

§. VII.

Digestorum iure deiectionem vi factam ad delicta referri, extra omnem dubitationis aleam positum est. Certe TRYPHONINVS g) vim, qua quis rei immobilis possessione expel-

A 3

litur,

g) L. 19. D. de vi et vi arm.

litur, *delictum* h), VLPIANVS eandem *facinus* appellare et furto assimilare non dubitavit. Nec praetereundum est, quod poenalis actio a Ictis Romanis iis, qui per vim deiecti sunt, adscribatur.

§. VIII.

Idem dicendum de iure Codicis. Imperatores enim ea, quae Praetor sanxit, quaeque in Pandectis traduntur, haud immutarunt, sed edictis magistratum modo nonnulla addiderunt et varios ad casus, quos suis Praetor sanctionibus non complexus est, produxerunt. Constat enim ex legibus codicis, quod, ob quamcunque iniquam possessionis priuationem, licet ea sine vi facta sit, interdicto unde vi locus relinquatur i).

§. VIII.

Et quidem non solum is, qui suo deiecit

h) *L. 1. §. 45. D. de vi et vi arm. et L. 3. pr. D. eod.*

i) *L. 5. L. f. C. unde vi L. f. C. de acquir. poss.*

cit nomine, sed et qui mandauit vel ratam habuit deiectionem vel mandatum de ea peragenda executus est, delicti reus iudicatur. Ex quo consequens est, deiectioni arbitrio relinqui, si procurator iussu principalis aliquem deiecit, vtrum cum principali, an cum procuratore agere velit k).

§. X.

Sed amplius indagandum, an deiectione de re soli veri delicti proprietates habeat? Et putem, eam omnino esse veri delicti speciem. Constat enim ea modo crimina, quae facto patrantur inconsulto, ad quasi delicta referri: at deiectione de rei immobilis possessione, plerumque ex proposito admittitur.

§. XI.

Alia quaestio est, an deiectione de possessione

k) L. 1. §. 13. D. de vi et vi arm. STRYCK. VS, MOD.
lib. 43. tit. 16. §. 1.

l) L. C. T. P. lib. 47. §. 8.

sione pro delicto publico haberi queat? Et sane dicendum, eam in multis speciebus delictis priuatis magis, quam publicis accedere: quoniam satisfactionis, laeso praestandae, in hoc crimine ratio maxime habetur.

§. XII.

Cum deiectio, vi facta, sit verum delictum (§. VI. VII. VIII. et X.) et omne damnum, facto illicito datum, naturali et ciuili iure, laeso sarciri debeat: consequens est, vt laeso, omne id quod eius ob deiectionem ab vno vel pluribus peractam interest, praestandum sit.

§. XIII.

Non solum autem res, de qua quis deiectus est, sed etiam fructus reddi simul debent: idque non solum de fructibus, a litis contestatae tempore perceptis, sed etiam de iis, quos antea percepit vel percipere deiiciens potuisset, omni-

m) L. 173. §. 1. D. de R. 1. STRYCK. VS. MOD. lib. 43. tit. 16. §. 3.

omnino dicendum est. Quem in modum
 inclyta facultas Iur. Ien., cum de leuteratione
 in causa spolii, ob praetermissos fructus ante
 litem contestatam perceptos, interposita iudi-
 candum esset, mense Martii anno 1746. pronun-
 tiare non dubitavit.

§. XIV.

Ex eodem principio expensas quoque,
 quas de re soli deiectus, possessionis recupe-
 randae causa, facere debuit, deiiciens redde-
 re iure condemnatur n).

§. XV.

At inquirendum, quousque ex pluribus,
 qui delictum admiserunt, quisque teneatur.
 Metiamur ante omnia hanc quaestionem iure
 naturali. Vbi dicendum, ipso facto illicito in
 singulis obligationem ad omne id, quod laesi
 interest, praestandum radicari.

B

§. XVI.

n) RIVIN. tit. 36. enunt. 16.

§. XVI.

Equidem in contractu ex pluribus, qui aliquid promiserunt, quisque pro rata modo obstringitur, quoniam a paciscentis arbitrio, utrum cum vno, an cum pluribus contrahere velit, vnice dependet. Qui ergo cum pluribus paciscitur, a singulis modo ratam sibi stipulari videtur. Alterum pro altero se obligare voluisse, res facti est, et sic ordinarie haud praesumitur. Nec sufficit stipulatorem intendisse, ut ex pluribus, quibuscum contrahitur, singuli in solidum sibi teneantur. Certe tale propositum, quod quis in mente retinuit, quodque eorum, qui pactione se obligant, consensu non probatur, nihil plane operari, rationis lumine docemur. Alia vero est delictorum conditio. Actus enim illiciti cum sine laesi consensu committantur; nec laesus suo arbitrio efficere possit, ut non a pluribus, qui in eum facinus committere intendunt, sed ab vno saltem laedatur: ratio

tio sane, ex qua pluribus contrahentibus di-
uisionis exceptio adscribitur, in iis, qui ad
idem delictum concurrunt, prorsus exulat.
Itaque vt ad singulos, qui turpe factum pa-
trarunt, obligatio in solidum pertineat, ini-
quum non est. A qua quidem necessitate
animus se pro rata saltem obligandi eos li-
berare minime valet. Siquidem intentio de-
linquentis id nequaquam efficit, vt delictum
obligatio, quae illi naturaliter inest, haud subse-
quatur: cum in delictis qualitas obligationis
minime ex voluntate se obligandi, sed ex facto
potius, quo alteri nocitum est, deriuetur, et sic
quoque is, qui alteri obstrictum se reddere mi-
nime intendit, omnino valide obligetur.

§. XVII.

Quae huic obligationi in laeso, naturali
iure, respondeat potestas? iam dispiciamus.
Sane distinguendum est, vtrum omnes eius-
dem criminis rei soluendo sint, nec ne. In

B 2

prima

prima specie, laeso, ab vno ex pluribus, eodem crimine obligatis, omne id, quod eius iure interest, adeoque solidum petenti, aequitas naturalis minime suffragatur. Ad alteram vero speciem quod attinet, ab vno solidum laesus omnino consequitur, si reliqui, quominus damni ratam praestent, ob inopiam impediuntur.

§. XVIII.

Cuius distinctionis ratio in eo consistit, quod, quando omnes correi soluendo sunt, ab vno solidum impetrare, laesi plane non interfit. Itaque correat, a quo nihilominus solidum obtinere laesus cupit, omnino habet, de quo conqueratur. Siquidem petitor eatenus, quatenus in hac specie solidi praestationem vrget, ipso facto prodit, quod non tam sua commoda persequi, quam vindictae studium exercere velit. Cui quidem animo ius naturale minime patrocinator. Quodsi

Quodsi vero ex correis nonnulli damnum sarcire non valent : solidum ab vno correo praestari, laesi rationes postulant.

§. XIX.

In quaestione, quale ius aduersus plures, qui ex delicto obligati sunt, secundum Romanorum placita, laeso competat, in diuersas sententias abeunt Icti. *Alii*, de re secundum iuris naturalis praecepta iudicantes, existimant plures eiusdem delicti participes, in solidum haud conueniri, sed diuisionis beneficio se tueri posse, si reliqui correi soluendo sunt o). *Alii* in laesi arbitrium conferunt, num a singulis, quos eodem obligationis vinculo sibi obligatos habet, solidum vel ratam exigere velit p).

§. XX.

Qui beneficium diuisionis etiam in delictis obtinere tradunt, his rationibus vtuntur:

B 3

1) ex

o) CARPZOV. *part. 2. dec. 190. num. 16. et seqq.*p) STRYCK. *VS. MOD. lib. 9. tit. 2. §. 21.*

1) ex *authentica hoc ita. C. de duob. reis* omnes correos debendi beneficio diuisionis gaudere, nisi huic expresse fuerit renunciatum; 2) non adesse causam, cur idem delinquentibus correis inuidendum sit; 3) lege 82. *D. proc. soc.* eos modo, qui in societate legitime contracta constituti sunt, in solidum obligari, sed ad consequentiam id producendum non esse; 4) speciale odium, ex quo receptum est, vt singuli fures in solidum teneantur q), secundum indolem sanctionum poenaliu proferri vltra verba legis non posse.

§. XXI.

Verum enimvero, quod ad primam rationem attinet, instituti nostri ratio non fert, vt quaestionem, an iis tantum, qui mutua fideiussione obligati sunt, in *auth. C. de duob. reis* diuisionis beneficium adscribatur, plene disputemus. Fingamus autem, quod hac *authentica*

q) *L. 1. C. de condict. furt.*

thentica ad mutuos fideiussōres exceptio diuisionis restricta non sit: tamen inde non colligitur, ad eos etiam, quorum obligatio est ex delicto, id beneficium pertinere. Quae ex aequitate, intuitu correorum debendi, ex contractu in solidum obligatorum, obtinent, ea minus recte accommodantur correis, qui ex delicto conueniuntur. Fallitur ergo CARPZOVIVS, quando putat, non adesse rationem, *cur aubent. Cod. de duob. reis* in delictis locum haud inueniat. Ipsum delictum, vt opinor, est principium adaequatum, ex quo delinquentibus beneficium diuisionis negare, imperantibus integrum est. Ex quibus liquet, etiam *secundam* affirmantium rationem §pho praeced. adductam sua firmitate destitui.

§. XXII.

In *tertia* ratione a CARPZOVIO in dubium vocatur, *an ex L. 82. D. pro socio* ad plures, qui ex eodem delicto sunt obligati, argumentum

mentum duci queat. Cum autem praeter
 CARPZOVIVM. perpauci beneficium diui-
 sionis, pluribus ex eodem delicto obliga-
 tis, dictae legis auctoritate, euincere satagant
 et nos quoque consequentiam, quam ille sibi
 ob stare fingit, nostram non faciamus: certe
 huic tertiae rationi immorari, opus superua-
 caneum esse censemus.

§. XXIII.

Quarta ratio, qua CARPZOVIVS vtitur,
 ex sanctionum poenaliu[m] conditione desumpta
 et sic speciosa est. Sed qui rite intue-
 tur argumentandi modum, quem ille ele-
 git, de falsitate ratiocinii facile conuinci-
 tur. Siquidem regula iuris, leges poenales
 non esse extendendas, ad eas modo sanctio-
 nes pertinet, quibus noua poena praescribi-
 tur. At vero *L. I. C. de cond. furt.* pro tali pla-
 cito minime haberi potest: cum ab Imperato-
 ribus id, quod in aliis quoque delictis obti-
 net,

net, ad crimen furti modo applicetur. Quodsi CARPZOVIVS in authentica, de qua supra iam diximus, beneficium omnibus omnino correis debendi commune contineri, probatum dedisset, huic argumento, ex *L. r. C. de coond. furt.* desumpto, valorem tribuere non dubitarem. Cum vero illa thesis nec probata sit nec probari vnquam queat: certe hoc CARPZOVII principium parum roboris habere, perspicuum est.

§. XXIV.

Solidis ergo rationibus vti sententia eorum desituitur, qui aduersus singulos delicti reos pro rata saltem agendi potestatem laesis permittunt: ita nunc de fundamentis contrariae sententiae statuendum.

§. XXV.

Et fateor quidem regulam generalem, qua in actione ex delicto rei persecutoria singuli

C

correi

correi solidum praestare diferte iuberentur, legibus non reperiri. Sed ideo vadimonium deferendum non est. Siquidem ea, quae per argumenta rite formata ex legibus inferuntur, eundem cum expressa legislatoris voluntate valorem habere, satis constat. Videamus igitur fundamenta, ex quibus eiusmodi probatio peti potest. Nimirum *primo* actiones ex delicto civiles siue mere poenales siue mixtae sint, aduersus singulos correos delicti in solidum competere, ex legibus r) manifestum est. *Secundo*, quod institutis ex metu, dolo et furto actionibus rei persecutoriis a singulis facti illiciti reis solidum actor consequatur, legibus diferte cauetur s). *Tertio* exceptio

r) L. 12. §. 2. ad L. Aquil. L. 1. §. 10. & 14. D. si quadr. paup. fec. dic. L. 1. §. ult. L. 1. L. 3. L. 4. L. 5. pr. §. de his qui effuet p. deiec. L. 34. D. de iniur. L. 7. §. ult. L. 8. D. de iurisd. L. 9. §. 1. D. de cond. furt.

s) L. 1. C. de cond. furt. L. 14. §. ult. D. quod meo. caus. L. 17. D. de dol. mal. HVB. ad Dig. tit. quod met. caus. §. 4. WISSENZ. ad Pand. disp. 13. thes. 17.

tio diuisionis est species beneficiorum iuris, quibus dolo contaminati plane indigni iure iudicantur. Exemplo nobis sunt minores, mulieres pro aliis se suaue bona obligantes, filii familias mutuum pecuniae contractantes, debitores ad beneficium competentiae prouocantes, domini quadrupedis ex pauperie conuenti, qui quidem, si de dolo ab iis admissio constat, a beneficiis, quae variis legibus illis indulta sunt, prorsus excluduntur t). *Quarto* de fideiussoribus constat, quod, quando fideiussionem dolose inficiantur, beneficio diuisionis omnino excidant. *Quinto* aequitatem diuisionis, quam ius naturale, si omnes correi soluendo sunt, admittit, Romanum ius nullibi expresse agnoscit, sed potius *sexto* multa in odium eorum, qui se delicto contaminant, statuta complectitur.

C 2

§. XXVI.

t) L. 37. §. 1. D. de min. L. 1. §. 3. D. de SC. Vell. L. 1. ad SC. Maced. L. 1. §. 15. D. si quadr. paup. fec. dic. STRVV. ad tit. pro socio §. 37. LAVT. coll. theor. pract. lib. 46. tit. 1. §. 48.

§. XXVI.

Quibus praemissis concludimus, eum, qui a pluribus de possessione deiectus est, singulis in solidum actionem intendere, Romano iure haud prohiberi.

§. XXVII.

Varia haecenus Romanorum placita ad deiectionem vi factam directa spectauimus: iam proprietates spoli vt contemplerur, ordo scriptionis nostrae postulat.

§. XXVIII.

Spolium est actus, quo possessio aliena siue rei immobilis siue iuris, quocunque modo, interuertitur.

§. XXIX.

Vt Spolium dolo malo fiat, ab eius indole alienum non est. Sed id quaeri dignum, an a spolio dolus plane abesse non queat? Et videtur quidem dicendum, spolium sine dolo
nequa-

nequaquam committi, quoniam spoliator possessionem interuertit alienam, adeoque alterum ex proposito possessione depellit. Verum uti dolus in nocendi proposito consistit u), ad deiectionem autem laedendi animus non praecise requiritur x): ita dubium non est, quin fieri possit, ut absque dolo spolium committatur. Ad deiectionem enim de possessione qui profiliunt, eos haud raro quidem dolo, sed interdum etiam errore, culpa, vel temeraria praesumptione ad tale commoueri profutum, experientia edocemur.

§. XXX.

Sed an spolium in numerum delictorum iure Canonico referri queat, nunc indagandum. Nos id adfirmare nulli dubitamus. Enimvero deiectio de possessione, naturali et

C 3

Roma-

u) *L. 1. §. 2. D. de dol. mal.*x) ZIEGLER *de rest. spol. cap. 4. §. 1. et seq.* CARPZOV. *lib. 1. resp. 3. num. 3.* ILL. BOEHM. *part. 1. consult. 172. n. 14.*

Romano iure est delictum (§. VI-X), Pontifices autem ex legibus Romanis omnem fere spoli doctrinam, quam suis sanctionibus proposuerunt, hausisse eandemque variis et praesertim ecclesiasticis causis admouisse, exploratum est y). Et praeterea illos factorum licitorum numero spolium adscripsisse, neque textu expresso neque argumento, ex Pontificum placitis desumpto, euincitur. Quin potius contrarium ex iuris canonici textibus et in primis ex *c. 18. saepe de rest. spol.* satis elucet, ubi etiam eos, qui spoli conscii sunt, de re restituenda teneri, sancitum est.

§. XXXI.

Cui non obest, quod dolus cum spolio non semper coniunctus sit (§. XXIX.): siquidem delicta, quae culpa patrantur, dari iisdemque delinquentes obligari, certi et explorati

y) ILL. BOEHM. *in iur. eccles. Prot. lib. 2. tit. 13. §. 2.*
ZIEGL. *in comm. ad c. red. cap. 4. §. 8.*

rati iuris est z). Qui enim rem alienam, suam esse putans, alteri eripit, a dolo quidem vacuus est, sed nihilominus rapinae criminis reus iudicatur. In doctrina damni iniuria dati similis concurrens decisio. Quamvis enim sola artis imperitia vel alia culpa quis alteri nocuerit: tamen ex lege Aquilia conuentus laeso omne damnum sarcire iubetur a).

§. XXXII.

Quod iuris Canonici sanctiones, de spolio non solum ad res immobiles et incorporeales, sed etiam ad res mobiles porrigendae sint, ZIEGLERVS b), solidis suffultus rationibus, recte negat; alii in contrariam sententiam eunt atque ius civile et canonicum, quod ad res mobiles attinet, omnino differre existimant. Nos illius sententiae calculum merito

z) §. 1. *I. de vi bon. rapt.*

a) §. 3. *I. de leg. Aquil. L. 44. pr. D. ad L. Aquil.*

b) in *comment. ad c. redintegr. 3. qu. 1. cap. 6. §. 2. ILL.*

BOEHM. in *iur. eccles. Protest. lib. 2. tit. 13. §. 2.*

merito adiiicimus : quamuis vsu fori adfirmantium opinionem inualuisse, testentur Pragmatici c).

§. XXXIII.

Ex iis, quae (§. VIII. et XXX.) dicta sunt, recte infertur, eos, qui factum deiectionis vel ipsi admiserunt vel mandarunt vel ratum habuerunt vel rem a spoliatore receperunt, spolii reos fieri d).

§. XXXIV.

Porro ex (§. X. et XXX.) elucet, spolium veri omnino criminis esse speciem et, si de eius qualitate ex effectibus, quos plerumque producit, iudicatur, cum priuato maiorem, quam cum publico delicto habere affinitatem (§. XI. et XXX.).

§. XXXV.

Ad damni reparationem omnes, qui vel

c) ZIEGLERVS *cit. loc.* §. 4.

d) c. 15. et 18. X. de rest. spol. HENR. LINGK. *ad decret lib. 2. tit. 13. §. 3.*

vel spoliū ipsi admiserunt, vel eius aliquo modo se fecerunt participes, obligari, ex (§. XII. XXX. et XXXIII.) perspicuum est.

§. XXXVI.

Et quidem ex (§. XIII. et XXX.) liquet, ad rem, cum expensis et fructibus ante et post litem contestatam perceptis, nec non percipiendis, restituendam omnes, qui deiectionis aliqua ratione sunt participes, omnino teneri.

§. XXXVII.

Ex pluribus, qui spoliū admiserunt, laeso, quemcunque velit, conuenire, ius fasque est: spoliū enim est delictum, actionem autem ex facto illicito rei persecutoriam aduersus singulos in solidum recte intentari, (§. XXVI. et XXX.) docuimus.

§. XXXVIII.

Series dicendorum nos ducit ad doctrinam

D

nam

nam de *uniuersitate*, quae nobis est coetus sub certo regimine, permisso publico, consociatus e).

§. XXXIX.

Cum uniuersitas sit coetus consociatus (§. praec.) et consequenter societas, proualeo fluit, eam vice personae fungi. Diferre hanc uniuersitati adsignare qualitatem non dubitat FLORENTINVS f).

§. XL.

Varia igitur in uniuersitatem cadunt praedicata, quae in personas conueniunt. Quae quidem omnia plene discutere ut ab instituto nostro alienum foret: ita modo, an uniuersitas delicti capax sit, inuestigabimus. Quod quidem ut rite fiat, ante omnia inquirendum, num uniuersitati voluntas recte adscribatur.

§. XLI.

e) HVB. *de iur. ciuit. lib. II. sect. 3. cap. 1. §. 14. ID. in praelect. ad Pand. lib. 3. tit. 4. §. 1.*

f) *Lib. 3. Instit. l. 22. D. de fidei.*

§. XLI.

Equidem vniuersitas nec animum habet nec corpus, sed iuris nomen est, nec in sensu incurrit, et saltem intelligitur ac mysticis personis annumeratur. Ex qua causa VLPIANVS actus, qui a voluntate proficiscuntur, vniuersitati negasse videtur g).

§. XLII.

Verum enimvero tametsi vniuersitas corpus et mentem non habeat: voluntas tamen illi minus recte negatur. Qui ex eo, quod homini corpus et mentem habenti voluntas adscribitur, sibi persuadent et concludunt, capax ad recipiendam voluntatem in vniuersitate subiectum non dari, non rite ratiocinantur. Variis enim repraesentationibus membra, quibus vniuersitas constat, ad aliquid agendum vel omittendum inclinari, non est dubitandum. Nihil autem impedit, quo

D 2

minus

g) L. 15. §. 1. D. de dol. mal.

minus plurium in eandem rem consensus pro
vna voluntate reputetur et sic vniuersitas velle
dicatur.

§. XLIII.

Dolus consistit in actu, quo quis alteri
damnum inferre intendit h). Quemadmo-
dum autem voluntas est talis adfectio, quae
ab vniuersitate haud aliena est (§. praec.): ita
dolum quoque in vniuersitatem conuenire, fa-
cile intelligitur.

§. XLIV.

Nec minus culpa, in facto quippe in-
consulto consistens i), ad actus voluntatis per-
tinet, ideoque committi ab vniuersitate cul-
pam posse, exploratum est (§. XLII.).

§. XLV.

Si dolus ad factum, quod iure nostro
illici-

h) *L. 15. §. D. de dol. mal.*

i) *L. 31. D. ad L. Aquil.*

illicitum dicitur, directus est, vel factum culpa patratum illicitum, prodit actio, quae delictum vocatur. Cum ergo vniuersitas doli omnino capax sit (§. XLIII.): eam delinquere posse, nemo sane dubitabit.

§. XLVI.

Et quidem si omnia vniuersitatis membra factum committere illicitum decernunt, idque postea patratum: delicti omnino ream fieri totam vniuersitatem, extra dubium positum est k). Idemque dicendum, si omnes, temeraria praesumptione moti, facta per se illicita fuscipiunt.

§. XLVII.

At grauior quaestio est, an vniuersitas sit delicti rea, si plerique de vniuersitate praesentes consulto animo patrandum aliquid per maiora decernunt? Certe veri specie non

D 3

pror-

k) L. 9. §. 1. D. quod met. caus. GYNDLING. diss. de vniuersit. delinq. §. 13.

prorsus destituuntur, qui facinus, a pluribus ex vniuersitate perpetratum, delictum totius coetus esse existimant. Siquidem in vniuersitate si omnium consensus haberi non potest, secundum plurimum suffragia de negotiis communibus statuitur, idque decretum a minori parte ratihaberi debet. Quominus enim in idem consentiant omnes, dissentiendi studium, quod naturalis hominis ad dissentiendum facilitas iure nostro vocatur 1), aliaque permultae rationes, in quas ex professo inquirere consilii nostri ratio non fert, haud raro impediunt. Vniuersitatem igitur eam volendi et nolendi rationem eligere oportet, quae quidem apta est, ut tametsi aliquot dissentiant, communis salus, quam enixe exoptat et cupit vniuersitas, certo obtineatur. Aliud autem hac in re medium non datur, quam ut minoris partis iudicium cunctorum sociorum voluntas videatur, atque, contradicente licet minori parte, effectui detur.

1) *L. 17. §. 6. de rec. qui arb. rec.*

tur. Verum enimvero, quamuis in iis speciebus, vbi facta licita sustinet vniuersitas, plurium ex vniuersitate consensus pro omnium voluntate reputetur: rectius tamen putem eos rationes subducere, qui crimen, a pluribus ex societate admissum, vniuersitatis delictum esse, inficiantur. Cuius asserti ratio haud obscura est. Vniuersitas enim est societas (§. XXXIX.), quae in eum semper finem instituitur, vt communis sociorum vtilitas obtineatur. In societatem ergo qui coeunt, ideo certe, vt flagitiis operam dent, haud coniunguntur. Multo minus vero simile est, singulos socios in id consentire, vt facto illicito, a pluribus admissio, ipsi obligentur et litibus de delicto, in quod non conspirarunt, quodque nec ratum habuerunt, subiiciantur.

§. XLVIII.

Vniuersitas delictum perpetrare, eoque obligari potest (§. XLV.). Cum vero spoliū

fit

fit delicti species et ex delicto ad damni reparationem delinquentes teneantur, consequens est, vt vniuersitas de spolio, si id admisit, respondere omnino teneatur. Et quidem si omnes de vniuersitate in crimen conspirant, actionem toti vniuersitati intendere, laeso integrum est (§. XLVI.). Quodsi autem plerique saltem in delictum consenserunt, actio aduersus totam vniuersitatem minus recte instituitur: quamuis nihil impediatur, quo minus illi, quorum suffragiis delictum perpetratum est, vno libello conueniantur de facto, et iniuste suscepto, respondere iubeantur.

§. XLIX.

Quae haecenus disputauimus, ea nos dubitare non sinunt, ex spolio, quod ab omnibus vniuersitatis membris commissum est, singulos in solidum recte conueniri. Deiectione autem, a pluribus ex vniuersitate admissa, aduersus singulos ex iis modo, qui in spoliolum consenserunt, actione in solidum experiri, deiectione

iecto integrum est. Ostendimus enim naturali, Romano et Canonico iure ex delicto, quod a pluribus patrat, singulos ad damni reparationem obstringi (§. VI. XII. et XXX.). Porro monstrauius, iure naturali quidem a singulis, si correi soluendo sunt, pro rata modo damnum esse faciendum (§. XVII.): iure Romano autem, quamuis correi damnum pro rata sarcire valeant, deiecto, quo minus in solidum aduersus singulos experiatur deiicientes, nihil plane obstare (§. XXV. et XXVI.) Docuimus quoque inter Canonici et Romani iuris praecepta discrimen, quod ad hanc quaestionem attinet, minime versari (§. XXX. et XXXV.)

§. L.

Fateor quidem thema, quod expendere ingressus sum, multas adhuc quaestiones, accurata contemplatione dignas, omnino continere. Sed ut finem scribendi faciam, variae rationes postulant. Interea

E

binas

binas sententias, quas Exc. Praef. mecum communicauit, quaeque princeps dissertationis nostrae argumentum probe illustrant, dictis subiungere, non inutile erit.

FACTI SPECIES.

In pago quodam agricola vniuersitati, cuius membrum erat, pensiones nonnullas, a se petitas, praestare recusauit. Haec vt ad solutionem eundem compelleret, de frugibus, ex illius agro auferendis, consilium cepit, idque executum est. Quo facto, ille actionem duobus vniuersitatis membris intendit. Demonstratione et remonstratione peracta, sequens fertur sententia :

Dafs Klaeger dasjenige, so ihm zu bescheinigen auferleget und er sich angemasset, zur Nothurfft bey-

ge-

gebracht , derowegen er bey der libellirten Possess vel
 quasi derer 2. Aecker zu schützen, Beklagter aber sel-
 bigen den am 26ten Sept. 1731. weggenommenen Ha-
 fer, vermittelst einer eydlichen Specification, auszu-
 antworten, oder dessen rechten Werth, so wohl alle
 veruhrfachte Schaeden und Unkosten, nach vorge-
 hender deren liquidation und richterlicher Ermaefigung,
 zu erfatten schuldig V. R. W.

Quam quidem sententiam cum reus per remedium
 leuterationis impugnasset, positionibus ad acta relatis,
 caussaque ad INCL. FAC. IVR. IEN. transmissa,
 hunc in modum pronuntiatum est:

Dafs es, der eingewandten Leuterung ungeach-
 tet, bey dem, am 16ten Jul. des 1740ten Jahres eröfne-
 ten und fol. act. 329. et seq. befindlichen, Urthel billich
 verbleibet. V. R. W.

RATIONES DECIDENDI.

Ob wohl die, vom Zeugen NN, laut Rot. sub num. 2. fol. act. 164, ad art. 7. 8. 9. 10. 11. 12. et 13. erstattete Aussage, als ob beede Imploraten der Gemeinde, den gehauenen Hafer auf dem Felde wegzunehmen, anbefohlen und besonders, daß sie Manns davor waeren, gesagt haetten, um deswillen an ihrer Wahrscheinlichkeit vieles verlehret, weil die testes in dem Rot. sub L. act. 81., daß dieser Zeuge bey der Sache nicht mit gewesen, auch dasienige, was, des eingeklagten facti halber, ergangen, weder mit angehoeret, noch gesehen haben, deponiret; hiernächst der test. 1. ad art. 4. et 5. in dem rot. sub 4. zwar, wasmaßen Imploraten die Wegnehmung vorgeschlagen haetten, erzehlet, iedoch aber dabey, daß das factum selbst mit der Gemeinde Willen und gutem Vorbewußt geschehen, auch die Gemeinde es schon laengst willens gewesen sey, versichert; so wohl dieser Aussage in eben dem

dem Zeugniß - rotulo test. 2. beytritt, und darneben verschiedene Zeugen, daß diese Hinwegnehmung ein factum vniuersitatis sey, zu behaupten suchen; nicht minder test. 1. ad art. 6. in rot. sub. num. 5. fol. act. 283. anzuführen weiß, daß der Amtmann, als er wegen dieser Sache um Rath gefragt worden, wie die Gemeinde von denen Früchten sich bezahlt machen könnte, zur Antwort gegeben habe; und folchergestalt caussa fatua, quae a dolo liberat, vorhanden zu seyn scheint; außerdem ausgemachten Rechtens, daß in caussa vniuersitatis die actiones rei persecutoriae nicht gegen einzelne membra vniuersitatis, sondern wieder die ganze Gemeinde angestellet werden müssen, aliud enim est vniuersitas, aliud singuli de vniuersitate;

L. 10. §. 4. D. de in ius voc. CARPZ. L. III.

tit. 9. resp. 9. 3. num. 2.

aus diesen Gründen aber, daß Imploraten, da sie, dieses Spolium angegeben zu haben, nicht auf sich kommen lassen, sondern vielmehr, daß die Wegführung des Hafers ein factum totius vniuersitatis sey, bestaendig vrgiret, zur restitutione Spolii kei-

E 3

nes-

nesweges alleine vertheilet, und hingegen Implorant an die gantze Gemeinde verwiesen, mithin die vorige Erkaentnifs reformiret werden sollen, es das Ansehen gewinnen möchte:

D. a. u. d. Imploraten selbst in ihrem fol. act. 6. befindlichen Schreiben, die von Imploranten libellirte Wegnehmung vor ein Factum vniuersitatis ausgegeben; und test. 1. et 2. ad art. 4. 5. et 7. rot. sub 7. fol. act. 222. et sequ., das die Gemeinde den Hafer wegzuführen schon laengst Willens gewesen und solches mit der Gemeinde guten Vorbewußt geschehen sey, deponiret, auch ad art. 10. das die gantze Gemeinde an der Hinwegführung des Hafers Schuld waere, angeführet; nicht minder test. 2. art. 7. rot. sub num. 5. fol. act. 283. sich vernehmen laest, was masen die gantze Gemeinde zusammengekommen und darein, das die in Frage gekommene Früchte weggenommen und so lange, bis Implorant das Dienstgeld bezahlet, innebehalten werden solten, gewilliget haette; mithin Imploraten, ob sie gleich, das sie
Uhr-

Uhrhebere der beschehenen Hinwegführung gewesen, nicht überführet sind, iedoch, als *membra vniuersitatis*, das, von der gantzen Gemeinde unternommene und von ihnen selbst *pro facto totius vniuersitatis* ausgebene, *factum* zu praestiren schuldig sind, in mehreren betracht das *Spolium*, *quod etiam ab vniuersitate committi potest*,

Corhm. part. 2. resp. 60. num. 60.
als ein *delictum* anzusehen ist,

L. I. §. 43. ff. de vi et vi arm.
und also die daraus entstehende *actio*, *qua spoliatus damnum persequitur*, so wohl wieder die gantze Gemeinde, als auch gegen *singulos* statt findet;

WERNER. *part. 10. obs. 257. num. 3. et sequ.*

COCCEII *conf. illustr. 44. n. 110. et sequ.*
ex *delicto* enim *singuli* in *solidum* conueniri queunt
arg. L. I. C. de cond. furt. ; dabey auch, das der
Amtmann N N., als er um Rath gefraget worden,
das die Gemeinde den Hafer hinwegführen könnte,
dafürgehalten, und also der *dolus* hier zu erman-
geln scheinet, denen *Imploraten* nicht zu statten
kömmt,

kömmt, indem der deiiciens auch ob deiectionem culpa commiffam belanget werden kan;

neque enim ad Spolium dolus requiritur, cum etiam errantes spoliare poffint

ILL. BOEHM. I. part. consult. 172. n. 14.

und folchergestalt hinlaenglische Gründe, in Er-
wegung deren man die Imploraten mit der ihnen auf-
erlegten restitution verfchonen, Imploranten aber an
die gantze Gemeinde verweisen könte, nicht vorhan-
den find:

So ist demnach, wie im Urthel enthalten, billich
erkannt worden.

F I N I S.

CONSVLENTISSIMO, AC PRAECLARE
DOCTO DOMINO DOCTORANDO,
ADFINI SVO PLVRIMVM COLENDO,

S. D. P.

IOANNES CHRISTOPHORVS
TANNENBERGER, M. D.

QVANDO iuvenes in vitae curriculo magna semper spectant, et ad ea rectis studiis contendunt, non solum ostendunt indolem rite nutritam sub faustis penetralibus, ac insitam naturae et pectoris bene nati vim, adiutam et erectam, vti ac in maius meliusue prouectam recta educatione, nec non institutione, sed etiam remoti ab inani laude et sermonibus vulgi ea studiose sequuntur, ex quibus vera gloria nascitur, et ob quae semper quam ornatissima bonorum honestorumque virorum intercedunt iudicia. Sic suae vitae expressam imaginem in aliis illustribus personis et effictos mores vident, quarum magnarum virtutum memoriam sacram esse reputant, et quarum simulacra suis ingenii dotibus et animi artibus perpetuo imitari omne adhibent studium. Tali modo stimulis generosae mentes trahuntur, et gloria maxime ducuntur, quo laboribus suis tantam concilient mercedem, quae non cum vitae tempore est dimittenda, sed cum omni posteritate adaequanda.

F

IN

IN hanc sententiam scriberem adhuc plura, nisi TE, ADFINIS PLVRIMVM COLENDE, tua sponte satis incitatum esse plane confiderem; et quicquid attingi, non feci inflammandi tui causa, sed quia omnia in TE, ac quasi in centro, collineant, testificandi amoris mei gratia. Studiis enim recte incubuisti, animi corporis fortunae ac educationis dotibus ornatus fuisti, sub exercitatissimis ac grauissimis ducibus desiderium omnium alacri TVO ingenio ac solertia vicisti, nihil itaque restat, quam vt artibus ac disciplinis TIBI hucusque acceptis nouas laudes compares, et plurimorum sciorum et ciuium conspectum in TE conuertas, quando omnibus debilitatis et extinctis dissentientium argumentis victorem TE sistis, et virtutis ac gloriae praemia inde reportas. Gaude TVO isto tam excellenti et splendido bono, dignitate nimirum Doctorali, frueri hoc cum fortuna et gloria ad longam annorum seriem, vberimos porridge fructus illis, qui TE desiderant Doctorem, aut causae patronum, vt inde in TE redundent magni honores, illustre nomen, ac optimae opes, nouissime cognosce me TVAE fortunae honoris aut laudis sincerum cultorem. VALE, a. d. X. Iunii, CIOIOCCXLVIII.

V I R O

NOBILISSIMO CONSVLTISSIMO DOCTISSIMO
GVILIELMO ERNESTO KREVSLERO

IVRIVM CANDIDATO DIGNISSIMO

S. P. D.

IOANNES CHRISTIANVS FISCHERVS.

Inter felicitatem humanam non minimam esse credo, si parentibus non solum obtingunt liberi ad meliorem mentem geniti, sed etiam in litteris bene educati: Hi enim parentibus tot laetitiae suppeditant argumenta, quot diligentiae fructus & praemia ipsi ferunt & colligunt. Quare genitores iure meritoque hoc in praecipua ponunt laude & pro haud exigua felicitatis suae reputant parte, si videant ex se natos, in quibus non solum eorum senatus placide quiescere sed etiam ipsa posteritas eorum virtutem & merita intueri & mirari possit. Huius felicitatis iam particeps factus est Vir virtutis ac meritorum laude cumulatus cuius ars ac prudentia iam dudum non solum eum commendavit magnis Principibus, sed & iis reddidit carum, omnibus vero iucundum. Meritissimum intelligo KREVSLE RV M nostrum, qui exultans incedit nunc omnibus laetitibus & inustaram prae se fert animi voluptatem, quam concepit ex dignitate, ad quam filium ad maiora natum hodie videt aspirare, SIBI, clarissimaeque Familiae novum addi decus et ornamentum, immo quandam artificiose induci immortalitatem. Laetitibus TVIS Vir spectatissime, & mea nunc iungo gaudia et vora, TIBIQVE de FILII summis in iure honoribus ex merito obtentis ex animo gratulor. Deus TIBI et TVAE virtuti det annos, ut eam bono publico, familiae TVAE ornamento adhuc diu exercere in liberis autem a TE tam bene educatis videre possis in dies maiora ac laetiora. Sed quid de TE Candidate praestantissime dicam, aut quid omnino non dicam, me fere later, hodierno die, quo in scenam prodis, ascendis exedram, & praeclare exequeris, quae illustri Iurisconsultorum ordo TVVS, et nos omnes expectavimus.

✱ (o) ✱

mus. Noui ingenium TVVM, noui animum ad maiora bene praeparatum, noui denique TE non illotis accessisse manibus ad Themidis sacra, sed ea attulisse subsidia quae viam praestruunt ad solidiorem iuris scientiam, maioraque pollicentur, quam cruda studia, quae hodie umbratici Doctores in scholas et forum protrudunt, et quibus tam auditores quam clientes miserrime decipiunt. Laudarem TE nunc Canditate Ornatisime, Fautor et Amice aestumatisime; sed cum virtus TVA TE supra omnem ponat laudem, mea etiam plane non indiges laude. Hoc vnum de TE aut potius de me praedicabo, TE ex mea produisse schola, quam, sicut tuo olim condecorasti studio et plausu, nunc etiam publice ornare haud definis, sed felici conatu pergis. Incredibile dictu, quam immenso animus meus hac de re cumuletur gaudio, quanta eum occupet laetitia, quam magna perfruar voluptate. Tanta laetitia perfusa et excitata mens mea gessit nunc Tibi obuiam ire gratulatione, et laetitiam ex dignitatis supremo gradu, qui Tibi conceditur ab illustri ordine TVO, conceptam publice testari, et TIBI quaeuis precari secunda et prospera. Age dum praestantissime Candidate, et in stadio doctrinae et virtutis, quod semel es ingressus strenue decurre, et cum genua nunc tibi vireant, auge pertinaci industria, et praeclare factis, opera, quae aeternitatem merentur, et quam diutissime tam literarum quam saeculi nostri exorna gloriam. Dabam e musaeo die V. mensis Iunii A. S. R. clb Io cc xxxviii.

Jena, Diss., 1748 (1)

ULB Halle

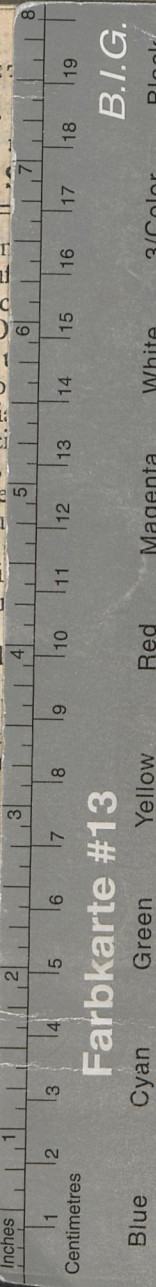
004 785 975

3

561

P. 80.

g. 38 num. 27.

1748,9

10

DISSERTATIO
INAUGVRALIS IVRIDICA
DE

**SPOLIO
VNIVERSITATIS**

QVAM
DIVINIS AVSPICIIS

SVB PRAESIDIO
IO. CASP. HEIMBURGII D.
CONS. AVL. SAX. IVR. CAN. PROF. CVR.
PROV. ASSESSORIS NEC. NON FAC. IVR.
ET SCABIN. COLLEG. ORDINARIJ.

FAC. IVR. H. T. DECANI.
PRO LICENTIA
SVM MOS IN VTROQVE IVRE HONORES
CONSEQVENDI

DIE XII. IVN. M D CC XLVIII.

H. L. Q. C.
ERV DITORVM DISQV ISSIONI SVBMITTIT
AVCTOR
GVILIELMVS ERNESTVS KREVSLE
IENENSIS.

IENAE LITTERIS FICKELSCHERRIANIS.

